Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 30 Montgomery St. Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237, (201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250, (212) 227-5251

РІК LXXXV. Ч. 210. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, П'ЯТНИЦЯ, 29-го ВЕРЕСНЯ 1978 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK. FRIDAY, SEPTEMBER 29, 1978 No. 210. VOL. LXXXV.

Дир. Петро Постолюк, учасник Визвольних Змагань і один з найвидатніших громадян-діячів в Україні і на поселенні, помер на 84-му році життя

Св. п. Петро Постолюк

Нюарк. — Директор Петро Постолюк, хорунжий Українських Січових Стрільців та активний учасник Визвольних Змагань під час Першої світової війни, співосновник і перший довголітній директор Видавництва „Червона Калина" в Західній Україні, яке відновив і очолював на поселенні, довголітній завідатель книгарні „Свободи" та один з найвидатніших наших суспільно-громадських і, зокрема, видавничих діячів в останньому півсторіччі, помер нагло в одному з місцевих шпиталів в середу, 27-го вересня 1978 року. До шпиталю його перевезено попереднього дня, у вівторок 26-го вересня.

Того дня св. п. дир. Петро Постолюк, який мешкав в Джерзі Ситі в адміністрованому УНСоюзом житловому домі біля Української Будівлі УНСоюзу, був в дорозі до української друкарні в Пассейку із переведеною коректою книжки про Спілку Визволення України, яка має появитися в очолюваному досі св. п. П. Постолюком в-ві „Червона Калина". У поїзді з Джерзі Ситі до Нюарку він дістав удар мозку і його перевезено до місцевого шпиталю, в якому він ще відзискав притомність, але був частинно спаралізований і не міг говорити. Наступного дня перед полуднем навіки закрив свої мудрі, лагідні очі.

Св. п. Петро Постолюк, якого віддавна всі називали директором, народився 10-го липня 1894 року на Золочівщині в Західній Україні. Середню школу закінчив у Золочеві і вже юнаком в серпні 1914-го року вступив до Леґіону Українських Січових Стрільців. У 1918-му році, вже як старшина-хорунжий УСС, виконував службу адьютанта Леґіону, сотника Осипа Микитки. В наступі на Кадетську школу у Львові пам'ятного листопада 1918-го року був поранений прострілом легенів і кілька місяців пролежав в лікарні. Звільнений з лікарні, знову добровільно зголосився до активної служби та був приділений до праці в персональному відділі Державного секретаріяту військових справ, а в часі відвороту Української Галицької Армії в березні 1919 року був приділений до Першої Бригади УСС, як її адьютант. Після ліквідації УГА, перейшов з кількома іншими стрільцями до повстанського загону отамана Воллиця, а опісля до Дійової Армії УНР в Могилеві.

Після прогри Визвольних Змагань св. п. Петро Постолюк закінчив торговельну школу та спеціяльні курси книговедення та був одним із основників і перших директорів відомого і заслуженого видавництва „Червона Калина" у Львові. У 1923 році закінчив студії на філософіч-

(Закінчення на стор. 3)

ПРОДОВЖУЄТЬСЯ ПІДГОТОВКА ДО АКЦІЇ В КОНҐРЕСІ ЗСА В ОБОРОНІ УКРАЇНИ

Вашінгтон. — Як уже інформовано, в четвер, 5-го жовтня ц. р. тут відбудеться чергова акція в обороні людських і національних прав України, яку цього року спільно спонзорують Український Конґресовий Комітет Америки і Український Народний Союз.

Метою акції, як це було з подібним почином УНСоюзу в травні минулого року, є довести до відома американських законодавців постійні порушення Гельсінкських угод в СССР, особливо в Україні, арешти інакшедумаючих, систематичну русифікацію в усіх ділянках життя, знущання над українськими політв'язнями та їхні звернення до політичних провідників і публічної опінії Заходу.

В тих цілях УККА і УНСоюз закликають українських громадян прибути до Вашінгтону в четвер, 5-го жовтня, стрінутися з їхніми конґресменами і сенаторами та, поінформувавши їх про стан в Україні, вимагати негайних і конкретних протизаходів. Про заплановані відвідини законодавців їх слід повідомити заздалегідь.

Як і минулого року, ініціятива щодо жовтневої зустрічі із законодавцями в Капітолю вийшла від сенатора Роберта Дола, а її негайно піддержав сенатор Деніел Мойніген. До них вже приєднались інші законодавці з обидвох палат Конґресу ЗСА.

З рамени УНСоюзу і УККА в плянуванні цієї акції беруть участь д-р Мирон Куропась, заступник головного предсідника УНСоюзу, головний радний проф. Тарас Шмаґала, Євген Іванців, асистент сенатора Джека Сміттa з Ню Мексіко і Андрій Фединський, донедавна асистент сен. Дола. Координацією

Сен. Роберт Дол

Сен. Деніел Мойніген

акції займатиметься Українське Інформаційне Бюро у Вашінгтоні, яке в цей день матиме свою квартиру в готелі Гаєтт Рідженсі (Hyatt Regensy).

Цілоденна акція відвідин законодавців закінчиться прийняттям в четвер увечері, починаючи в год. 5-ій в кімнаті ч. С207 в Капітолю, що його господарями будуть сенатори Дол і Мойніген. Крім сенаторів і членів Палати Репрезентантів, на прийняття запрошені всі українські громадяни, які в цей день будуть у Вашінґтоні.

ГЕН. ГРИГОРЕНКО ВІДВІДАВ УКРАЇНСЬКУ ГРОМАДУ У ВІННІПЕҐУ

Ню Йорк, Н. Й. (УККА). — В п'ятницю, 15-го вересня ц. р. ген. Петро Григоренко прибув на чотириденні відвідини до Вінніпеґу на запрошення місцевого Відділу КУК під головуванням Олександра Суравського. В цій подорожі супроводив його д-р Володимир Душник, редактор „Українського Квартальника", який також виконував обов'язки перекладача. На летовищі у Вінніпеґу зустріли гостей з Америки д-р Ярослав С. Кальба, екзекутивний секретар КУК та О. Суравський, які забрали гостей до „Голідей Інн" на пресову конференцію.

Конференцію відкрив п. Суравський, який представив ген. Григоренка зібраним канадським і українським журналістам та представникам місцевих телевізійних станцій.

Ген. Григоренко з'ясував коротко причини голоду в Україні в 1932 -1933 рр., в якому згинуло понад 7 мільйонів українців. Він також відповідав на численні запити. Обширні звідомлення були поміщені в щоденниках „Вінніпеґ Трібюн" та були коментовані у двох телевізійних станціях.

Головним виступом ген. Григоренка у Вінніпеґу була його доповідь виголошена на поминальному відзначенні 45-річчя великого голоду в Україні в 1932-1933 рр.

При участі понад 1000 осіб у великій залі в готелі „Голідей Інн" поминальну програму започатковано панахидою, яку відслужили спільно Митрополит Андрей від УГПЦеркви і Митрополит Максим Германюк від УКЦеркви у сослуженні численного духовенства обох церков і при участі двох хорів під дириґуванням Ю. Гнатюка і В. Соломона.

Гостя-промовця представив професор Манітобського університету д-р Олег Ґерус, після чого ген. Григоренко, як наочний свідок, представив страхітливий образ штучного голоду в Україні в роках 1932-1933, який був затіяний совєтським урядом для того, щоб зломити спину українського селянства. Рівночасно цей удар нечуваного в історії народовбивства спрямовано на знищення основ української нації — її Церков і її інтеліґенції.

Доповідь ген. Григоренка доповнив коротким словом новоприбулий дисидент з України студент Віктор Боровський, а резюме доповіді ген. Григоренка в англійській мові подав д-р В. Душник.

На закінчення, президент

Ген. Петро Григоренко

КУК д-р Сергій Радчук, в імені всіх приявних, відчитав двомовне звернення в пам'ять 7 мільйонів жертв великого голоду і в обороні всіх, кого сьогодні в Україні совєтський режим переслідує за оборону людських і національних прав України.

Заходами Відділу КУК, відбулася гостинна зустріч з ген. Григоренком з участю представників церков і громадських організацій та заінтересованих осіб. В зустрічі взяло участь біля 250 осіб. Ген. Григоренко поділився зворушливими споминами про його приятелів — діячів руху спротиву в Україні і членів Київської групи захисту Гельсінкських угод, які тепер караються в совєтських тюрмах і таборах примусової праці, і закликав зорганізувати для них моральну й матеріяльну допомогу.

Рівнож, за старанням генерального секретаря Централі КУК А. І. Яремовича, відділ Українських ветеранів ч. 141 Королівського Леґіону Канади, гостив ген. Григоренка з участю представників Стрілецької Громади, І-ої Дивізії УНА та інших українських комбатантських організацій. Д-р Душник привітав українських канадських ветеранів від імені УККА.

Під час свого побуту у Вінніпеґу ген. Григоренко та д-р Душник в товаристві екзекутивного директора Централі КУК д-ра Я. С. Кальби відвідали Митрополитів УГПЦеркви і УКЦеркви, президента СКВУ о. д-ра Василія Кушніра та Колеґію св. Андрея в Манітобському університеті. Генерал також взяв участь у Службі Божій в Катедрі Пресвятої Тройці. Він рівнож побував перед пам'ятником „Поляглим Героям" роботи маестра Л. Молодожанина на цвинтарі Всіх Святих і зложив вінок у стіп пам'ятника Тарасові Шевченкові.

Рада Церков уділила 125 000 долярів для партизан в Південно-Західній Африці

Женева, Швайцарія. — В намаганні втихомирити обурення світу з приводу подій в Південно-Західній Африці, Світова Рада Церков вирішила уділити фінансову допомогу в сумі 125 000 долярів для СВАПО (Південно-Західня Африканська Народна Організація), яку піддержують всякими засобами Совєтський Союз й інші комуністичні країни, висилаючи зброю для партизанських частин підпорядкованих цій організації. Допомогу було приділено із спеціяльного фонду для поборювання расизму. Альокацію цього фонду ухвалила спеціяльна дорадча рада, яка недавно засідала в Гельсінках, Фінляндія.

В тому самому часі, як інформують про цю справу пресові аґентства, було виділено 85 000 долярів для промарксистської групи партизан з так званого Патріотичного Фронту Родезії, що викликало було велике обурення серед численних народів світу.

Південно-Західня Народна Організація веде, як відомо, боротьбу за встановлення самостійної держави Намібії, яка територіяльно тепер підлягає Південній Африці. Від часу першої більшої допомоги для СВАПО Світовою Радою Церков в 1971 році, багато держав не перестають критикувати таку політику Світової Ради, бож відомо, що, наприклад, партизани з Патріотичного Фронту допускаються численних терористичних актів супроти цивільного населення не тільки білого, але також чорного, яке не погоджується з їхньою політикою чи тактикою ведення боротьби. Вони також недавно зістрілили совєтською протилетунською ракетою цивільний пасажирський літак родезійської лінії, вбиваючи кількадесять осіб і залогу літака і вимордовуючи тих, які уцілили в катастрофі.

Світова Рада Церков мотивує своє поступування тим, що фонди призначувані для прокомуністичних партизанських рухів в Африці є уділювані для вирівнювання економічної і соціяльної справедливости. Загальна сума цих допомог виносить вже понад пів мільйона долярів. Від часу створення цього фонду Світова Рада Церков розділила між 29-ма африканськими групами понад 3 мільйони долярів.

Ізраїльський парлямент схвалив мирові домовлення

Єрусалим/Амман. — У середу, 27-го вересня, ізраїльський парлямент, „Кнессет", подавляючою більшістю голосів схвалив тентативні домовлення щодо замирення на Близькому Сході, включно з постановою відносно звільнення Ізраїлем Сінайського півострова і ліквідації ізраїльських осель на тій єгипетській території, що їх недавно підписали ізраїльський прем'єр Менахен Беґін, єгипетський президент Анвар ель-Садат і президент Джіммі Картер після 13-денної „вершинної конференції" в Кемп Дейвіді, Меріленд.

В ізраїльському парляменті 84 законодавці голосували за домовленнями, 19 заявилися проти, а 17 здержалися від голосування. Під час 17-годинної дискусії прем'єр Беґін, закликаючи парляментаристів схвалити договори, попереджував, що зрезигнує, якщо Кнессет відкине домовлення. Між тими законодавцями, які голосували проти договорів, було багато членів партій, які входять у коаліційний уряд Беґіна, а біля будинків парляменту велика кількість мешканців ізраїльських осель на Сінайському півострові та на західньому березі ріки Йордан переводили гучну протестну демонстрацію.

Ізраїльські чинники і політичні коментатори вказують, що рішення Кнессету відкриває шлях до нової серії переговорів між Єрусалимом і Каїром, а згодом до підписання ізраїльсько-єгипетського мирового договору.

Президент Картер, який скликав „вершинну конференцію" в Кемп Дейвіді і до великої міри спричинився до її успішного закінчення, в середу висловив велике задоволення з висліду голосування в ізраїльському парляменті і хвалив прем'єра Беґіна та президента Садата за відвагу перебороти всі перешкоди на шляху до замирення на Близькому Сході.

У вівторок, 26 вересня, йорданський король Гуссейн, після довших нарад із сирійським президентом Гафезом аль-Ассадом, провідником тих арабських держав і угруповань, які противляться мировим ініціятивам Єгипту і недавно підписаним тентативним домовленням в справі замирення на Близькому Сході, заявив кореспондентам, що Йорданія далі вимагає, щоб Ізраїль звільнив всі окуповані

(Закінчення на стор. 3)

Появилося становище Консультативної Комісії Уряду УНР і революційної ОУН до справ зовнішньої і внутрішньої політики

Мюнхен, Західня Німеччина. — Бюлетень Українського Інформаційного Бюра надрукував у ч. 6 за вересень 1978 року спільне становище Консультативної Комісії Уряду УНРади і революційної ОУН до двох принципових справ української зовнішньої і внутрішньої політики, опрацьоване на підставі чотирирічної праці цієї Комісії і численних розмов переведених між представниками Українського Державного Центру і ОУН-р.

Як відомо, у половині вересня ц.р. відбулося засідання Консультативної Комісії, попереджене зустріччю в кінці серпня між през. УНР в екзилі М. Лівицьким і головою Проводу ОУН-р, Ярославом Стецьком, на якому обговорено цілий ряд актуальних питань української визвольної політики, зокрема порушено знову справу дальшого відношення ОУН-р до Державного Центру УНРеспубліки в екзилі.

У висліді цього засідання вирішено оголосити спільний документ, бо Консультативна Комісія вважає за необхідне, що саме в часі, коли українська спільнота в діяспорі відзначає 60-річчя проголошення суверенности і соборности Української Народної Республіки, подати до відома цієї спільноти на батьківщині і в розсіянні у вільних країнах світу устійнені нею принципи української зовнішньої і внутрішньої політики, які повинні лягти в основу дальшої евентуальної співпраці.

Повний текст цього документу поміщений на 2-ій сторінці цього числа „Свободи".

Картер шукає формули замирення в Нікараґуа

Манаґуа, Нікараґуа. — Спеціяльний післанець президента Джіммі Картера зустрівся минулого тижня з президентом Нікараґуа Анастасіо Сомозою і на протязі двох годин вони спільно обмірковували ситуацію в Нікараґуа та шукали формули замирення між урядом і опозицією, яка не тільки зорганізувала генеральний страйк в країні, але веде вже від довшого часу відкриту фізичну боротьбу з національною ґвардією, на яку все ще має вплив Сомоза і яка, як виглядає з останніх повідомлень з місць боїв, піддержує теперішній легальний уряд.

Південноамериканські газети не подають, що саме було темою розмов між представником Адміністрації президента Картера подорожуючим амбасадором Вілліямом Джорданом, який крім розмов з Сомозою, має намір відвідати також інші країни Центральної Америки, зокрема Кольомбію, Венесуелю і Мехіко, щоб засягнути їхньої опінії про ситуацію в Нікараґуа.

Нікараґуанська Консервативна партія, яка вважається опозиційною групою в парляменті вислала на адресу президента Картера листа з пересторогою, щоб ЗСА не вмішувалися до таких справ, які могли б створити враження, що Вашінґтон піддержує Сомозу. В листі, який був доручений особисто амбасадорові ЗСА в Нікараґуа, Консервативна партія обіцяє піддержку політики президента Картера на відтинку людських прав і каже, що ці права якраз тепер переходять пробу в Нікараґуа. Автори листа критикують раніший апель 78-ох членів нікараґуанського парляменту у якому закликалось президента Картера піддержати Сомозу, бо він, мовляв, є антикомуністом. Консерватисти твердять, що ЗСА загублять свій авторитет і піддержку нікараґуанського народу, який веде відкриту боротьбу проти режиму Сомози.

У Вашінґтоні очікують на докладне звідомлення спеціяльного посланця Вілліяма Джордана і на висліди розмов інших американських амбасадорів з керівниками південноамериканських держав.

Розпочався підбір присяжних на процесі проти совєтських шпигунів

Нюарк, Н.Дж. — В середу, 27-го вересня ц.р. розпочався підбір лави присяжних на процесі проти двох совєтських шпигунів — Вальдіка Енгера і Рудольфа Чернаєва, яких 20-го травня службовці Еф-Бі-Ай переловили на „гарячій" роботі, коли вони намагалися перебрати передані їм старшиною американської воєнної фльоти ЗСА засекречені документи, що відносились до оборони Америки, за які вони раніше заплатили 20,000 долярів не знаючи, очевидно, що американський старшина тісно співпрацював у цій справі з Еф-Бі-Ай.

Обидвом совєтським шпигунам, колишнім працівникам в секретаріяті Організації Об'єднаних Націй, грозить засуд на досмертне ув'язнення, якщо суд і лава присяжних визнає їх винними у висунених проти них закидах. Процес мав розпочатися раніше, але у зв'язку з приїздом до ЗСА міністра закордонних справ СССР Андрея Ґромика, який бере участь в нарадах Генеральної Асамблеї ОН і перед тим зустрічався з державним секретарем Сайрусом Венсом, його було відложено на два тижні на бажання генерального прокуратора Ґріффіна Белла.

Енгер і Чернаєв зокрема цікавились в одержанні від старшини морської фльоти ЗСА документів і плянів про нову зброю, яку вживають американці для знищування підводних човнів.

Українські жінки візьмуть участь у стейтовій конференції

Трентон, Н. Дж. — Нюджерзька Організація Плянувальної Акції Жінок (IWY) перейшла від плянів до акції і, кермуючись духом попередніх конференцій в Гюстоні і в Прінстоні, задумала 15-го жовтня знову зустрінутися на конференції в Лівінґстонському кемпусі Ратґерського університету.

У цій запланованій конференції візьмуть участь пані Ольга Ставнича, заступниця голови Союзу Українок Америки, член Продовжуючого Комітету Року Жінки на Конференції Жінок у Гюстоні та предсідник передреєстраційного комітету для стейтової конференції в жовтні, та її асистентка Зірка Мартинюк-Палюх. Їм допомагають членки 18-го і 75-го Відділів СУА.

Ціллю цієї конференції буде продовжувати боротьбу за ратифікацію додатку до американської Конституції в справі рівноправности жінок, як теж продовжувати старання запевнити рівноправність жінки в ділянках політичного, публічного, бизнесового та інших секторів життя спільноти.

Розпочали будову Дому Культури в Бавнд Бруку

Бавнд Брук, Н. Дж. — Журнал „Українське Православне Слово" у числі 9-му за вересень 1978 року інформує, що тут розпочато будову Дому Української Культури в Оселі св. Андрія, в якому передбачено насамперед приміщення для Школи Українознавства і релігії та фундаментальної бібліотеки Церкви-Пам'ятника і Духовної Семінарії.

Крім того передбачено кімнати для центральних установ УПЦеркви, як, наприклад, Науково-Богословського Інституту, Об'єднання Сестрицтв УПЦ та Української Православної Ліги в ЗСА, велику залю на 1000 осіб для мистецької самодіяльности української молоді, та дві додаткові залі — одну для наукових конференцій, а другу для нарад керуючих церковних установ і українських організацій й інші ужиткові приміщення.

Проєкт Дому Української Культури в Бавнд Бруку

Журнал повідомляє про перших фундаторів Дому Української Культури і батьків тих учнів, що вчилися і вчаться у Школі Українознавства, які зібрали вже понад 40 000 долярів, та про жертвенне Сестрицтво, яке схвалило на ту ціль 15 000 долярів. Вплинули також більші пожертви від поодиноких осіб, в тому числі від вдови по бл. п. проф. д-рові Миколі Зайцеву Варвари, від Дмитра Плавана і Владики Мстислава.

У зверненні Митрополичої Канцелярії у цій справі закликається усіх людей доброї волі до участи у здійсненні цього проєкту. Заклик скерований в першу чергу до вже випробуваних фундаторів і добродіїв УПЦ, щедрістю яких збудовано Церкву-Пам'ятник і урухомлено Духовну Семінарію.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc., at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

РЕДАГУЄ КОЛЕГІЯ У СКЛАДІ (поазбучно):
Любов Коленська, Володимир Левенець, Зенон Снилик (тепер виконуючий обов'язки голови Колегії), Василь Тершаковець і Євген В. Федоренко.

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Передплата: на рік — $30.00, на пів року — $16.00, на 3 місяці — $9.00. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Поважні проблеми

Промовляючи минулого понеділка на річній конференції Світового Банку та Міжнародного Монетарного Фонду, президент Джіммі Картер заявив делегатам із 135-ох країн, що його уряд прикладе всіх зусиль для поборювання інфляції в Америці, ліквідації міжнародного торговельного дефіциту ЗСА і піднесення вартости американського доляра на світових ринках, бо ті економічні проблеми не загрожують тільки Америку, але цілий світ.

У своїм виступі Президент власне і вказав на три найголовніші економічні проблеми, які вимагають якнайшвидшої розв'язки.

Білий Дім вже розпочав ряд заходів щодо поборювання інфляції, наприклад, вирішив зменшити видатки федерального уряду та постійно звертається до підприємств і робітничих спілок із закликами включитися в добровільну акцію обмеження підвишок в цінах на різні продукти та в заробітних платнях. Однак, як вказують спеціялісти, правдоподібно треба буде більш драстичних заходів, бо ані робітничі спілки, ані працедавці досі не виявили надто великого зацікавлення добровільно обмежувати підвишки в заробітних платнях чи цінах.

Щодо міжнародного торговельного дефіциту ЗСА, спричиненого до великої міри надмірними імпортами нафтової ропи, то цей постійний дефіцит не тільки послаблює економічну силу Америки та спричинює безперебійний занепад вартости американського доляра на світових ринках, але також підкопує довір'я інших країн до спроможности ЗСА розв'язати й інші свої економічні та фінансові проблеми. Такий брак довір'я може мати дуже від'ємний вплив на економічну стабільність цілого вільного світу.

Щоб зліквідувати це недовір'я і привернути балянс чи навіть запевнити надвишку в міжнародній торгівлі ЗСА, президент Картер на липневій „вершинній економічній конференції" в Бонні, Західня Німеччина, заявив, що Америка застосовує програму заощадження пального і зменшить імпорт нафтової ропи, вказуючи, що це також повинно спричинитися до піднесення вартости американського доляра на світових ринках.

Однак, як підкреслюють спеціялісти, Америка не спроможна самочинно розв'язати економічних проблем вільного світу, а для того потрібно співпраці всіх демократичних країн. Зокрема Японія та Західня Німеччина мусять виконати свої обіцянки щодо збільшення імпортів різних продуктів із ЗСА та інших країн вільного світу, як теж повинні зменшити експорти своїх власних продуктів. У такий спосіб Японія і Західня Німеччина, які протягом останніх кількох років мали надвишки на відтинку міжнародної торгівлі, дуже допоможуть Америці та іншим державам Заходу, які постійно мають торговельні дефіцити, чи це вповні не позбулися залишків недавньої економічної рецесії. Крім того, ці два союзники Америки повинні перестати застосовувати подвійне мірило в торгівлі із ЗСА. Токіо і Бонн часто закликають Вашінґтон, щоб не підвищував мит на японські та німецькі продукти, але в той самий час не ліквідують різних перешкод для продажу американських продуктів у їхніх країнах.

Треба надіятися, що Конгрес ЗСА нарешті схвалить енергетичну програму, що до великої міри повинно причинитися до ліквідації міжнародних торговельних дефіцитів ЗСА і до скріплення вартости доляра на світових ринках. Але треба також надіятися, що і союзники Америки зі свого боку пороблять відповідні заходи. Економічна сила вільного світу — це запорука, що не послабне і оборонна військова спроможність демократичного табору в обличчі загрози з боку імперіялістичного Совєтського Союзу.

І. Вовчук

АВАРІЙНИЙ ПЛЕНУМ — В ЖНИВА

[Розважання про Пленум ЦК КПСС]

[2]

Після усунення Хрущова реформатором сільського господарства став Л. Брежнєв. Пошившись у реформатори, він взявся витягати сільське господарство з невгаваючої кризи посиленням матеріяльно-технічної бази через прискорені темпи механізації, хемізації й меліорації з застосовуванням штучного поливу на великих площах. Кілька разів укрупнювали колгоспи й радгоспи, замість сіл творили великі селища, а два роки тому почали організовувати агро-промислові комплекси на базі спеціялізування господарств, пересічний розмір їх після укрупнень дорівнює 4-5 тисяч гектарів. За тринадцять років брежнєвського реформаторства діл чимало натворили. А напруга з зерновим балянсом і нестачою продуктів сільського господарства для населення так і не усунули.

В квітневому числі журналу „Економіка сільського господарства", насвітлюючи ленінський курс брежнєвської аграрної політики, з захопленням розповідається про фантастичні пляни меліорації в нечорноземній зоні СССР, які плянується перевести на 10 мільйонах гектарів, мріючи зібрати з них 43 мільйони тонн збіжжя. В Україні і інших республіках плянується значно збільшити площі зрошувальних земель. Меліорація і поширення зрошувальних площ стали черговим ліком для рятунку сільського господарства в аграрній політиці за владування Л. Брежнєва. Надії на оздоровлення сільського господарства нинішній інформатор його обґрунтовує логічною формулою несоціялістичної економіки. „Коли капіталовкладання на меліорацію збільшується, то і об'єм виробництва і заготівель сільсько - господарської продукції також повинні збільшуватись. Тут, як говориться, повинен бути прямий і зворотний зв'язок". Так воно й буває у нормальних відкритих суспільствах, де існує двобічний зв'язок між спільнотою і її керівництвом.

В московському тоталітарному царстві большевицької сваволі, з його замкнутим суспільством, того зв'язку немає, там панує логіка навиворіт. Тому й брежнєвські обрахунки, з надіями на меліорацію і велике поширення зрошувальних площ, залишилось бібліотечним побажанням, маніловщиною в плянуванні. Згадуваний вище журнал „Економіка сільського господарства" в березневому числі бідкається, що продуктивність меліоративних і зрошувальних земель дуже низька. А газета „Сільське життя" за 9 червня пише, що минулого року на меліорованих і поливних землях колгоспи нечорноземної зони одержали по шість центнерів зерна і 50 центнерів картоплі. „Ледве повернули насіння — безнадійно говорить кореспондент газети. Липневий пленум ЦК КПСС в своїх постановах ствердив, що „Урожаї на поливі часто мало чим відрізняються від урожаїв не поливаних земель". Через низьку агротехніку на них, як тепер там часто говорять, технологія виробництва, урожаї залежать головно від природних умов, посади, бо сіють в багатьох районах, де попало і коли вийде. Спеціяльний кореспондент „Правди", бідкаючись, що в чорноземній зоні не виконують встановлених плянів продажу державі гречки, пише про низькі урожаї цієї культури. На Курщині „в кращі роки збирали не більше 4 центнерів", а в багатьох районах в минулому році „навіть не зібрали й насіння" („Правда" з 21-го серпня ц. р.

• •
•

Майже півстоліття керівництво СССР намагається розв'язати зернову проблему і забезпечити населення і потреби країни продукцією сільського господарства, але, як ствердив липневий пленум ЦК КПСС, до розв'язки дуже далеко. Через два роки після схвалення на 24-му З'їзді і КПСС програми і плянів для сільського господарства на 10 п'ятирічку за постановою Політбюра в жнива, 3 липня скликано пленум для ліквідування хвороб сільського господарства. Торік Політбюро покликало авторитетну комісію, яка мала вивчити стан і, треба думати, що в доповіді узгляднено її вчення. Як заявив Л. Брежнєв, пленум мав би ліквідувати вузькі місця в сільському господарстві, мобілізувати партію і населення на виконання виробничих плянів і заготівлю продукції сільсько-господарського виробництва. В безправному світі так ведеться, що кожний володар чи ватажок від себе починає історію. В доповіді генерального секретаря „Про дальніший розвиток сільського господарства СССР" уначочно ту звичку. Всі осяги в сільському господарстві почалися після березневого пленуму (1965 р.) ЦК КПСС, очоленого Брежнєвим після усунення Хрущова. Аграрна політика, започаткована пленумом, як твердив доповідач, „науково визначає потреби і соціялістичного суспільства", бо вона є „ленінською стратегією і тактикою.

[Продовження буде]

ПРИНЦИПИ УКРАЇНСЬКОЇ ЗОВНІШНЬОЇ І ВНУТРІШНЬОЇ ПОЛІТИКИ

УЗГІДНЕНІ НА НАРАДАХ КОНСУЛЬТАТИВНОЇ КОМІСІЇ УРЯДУ УКРАЇНСЬКОЇ НАРОДНОЇ РЕСПУБЛІКИ І РЕВОЛЮЦІЙНОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ

У спільному „Становищі до подій в Україні й у світі" із жовтня 1973 року, підписаному п. Миколою Лівицьким, Президентом УНРеспубліки в екзилі, і п. Ярославом Стецьком, Головою Проводу ОУН і Головою Українського Державного Правління з 1941 року, з'ясовано тотальний наступ російського імперіялізму-шовінізму на український народ, розвиток визвольних процесів в Україні й безперервну боротьбу українського народу за відновлення української Держави, міжнародно-політичну ситуацію в світі та перспективи революційно-визвольної боротьби поневолених у т. зв. СССР народів. Одночасно підкреслено, що для здійснення наших національно-політичних завдань потрібна єдність усіх українських самостійницько-державницьких сил, які всюди і за всяких умов обстоюють безкомпромісові національно-визвольні, державницькі позиції українського народу. З цією метою створено Консультативну Комісію Уряду УНРеспубліки і революційної ОУН, яка одночасно мала розглянути можливості й передумови повернення ОУН до Української Національної Ради.

Спільне „Становище" з жовтня 1973 року поклало й основи для спільних зусиль Державного Центру УНРеспубліки й революційної ОУН довести до консолідації всіх українських безкомпромісових самостійницьких сил і спрямувати їх на допомогу визвольній боротьбі нескореної України.

Консультативна Комісія Уряду УНРеспубліки й ОУН, обговоривши питання єдности українських національно-політичних сил та цілий ряд інших важливих справ, узгідника принципи української зовнішньої і внутрішньої політики.

Теперішній розвиток подій в світі, хоч і позначений так зв. політикою детанту, повністю підтверджує оцінку міжнародньої ситуації, з'ясовану в згаданому спільному „Становищі до подій в Україні і в світі".

На сучасному етапі змагу за перебудову світу історичним призначенням України є боротьба проти імперіялістичної Росії, відвічного загарбника, поневолювача націй і людини, руйнника культурних і суспільних цінностей цивілізованого світу.

Україна, разом з іншими уярмленими російським імперіялізмом і комунізмом народами, творить окрему незалежну суверенну силу на світовій арені. Вона активно бореться проти споневолення світу рабства і тиранії поряд зі світом волі і державної незалежности націй. Вона організує власні сили поневолених націй та інші антиросійські й антикомуністичні національні сили до боротьби за поділ російської тюрми народів і знищення комуністичної системи. Російській імперії, маскованій т. зв. пролетарським інтернаціоналізмом, Україна протиставить систему незалежних національних держав усіх народів на їхній етнографічній території.

Російська імперія, не зважаючи на її намагання опанувати й поневолити цілий світ, перебуває в стані постійної внутрішньої кризи, зумовленої тривобою визвольною боротьбою поневолених в ній народів та протинародною комуністичною державою.

У 20-му сторіччі, коли завалилися одна за другою колоніяльні імперії і з виру бурхливих подій виросли могутні національні сили, які визначають дух сучасної епохи, не може бути місця й для останньої найбрутальнішої й найжорстокішої в історії світу російсько-большевицької імперії.

Незмінні головні принципи української зовнішньої політики

1. Українська самостійницька зовнішня політика має за собою безпосередню мету поширити боротьбу за державне визволення України на міжнародну арену. Незалежна зовнішньо-політична діяльність особливо важливий складовий чинник визвольної боротьби українського народу і може значною мірою причинитися до її успішного завершення.

Тому треба докласти всіх зусиль, щоб українська визвольна справа знайшла належне місце в міжнародній політиці і не стала предметом торгів, або причинкою до будь-чийого ідеологічного чи політичного впливу.

2. Українська зовнішня політика і зовнішньо-політична діяльність українських самостійницьких сил мусить ґрунтуватися на таких принципах:

а) власнопідметна визвольна боротьба за відновлення незалежної суверенної української Держави на цілій українській етнографічній території і тривале збереження та закріплення її за українською нацією;

б) захист загальноукраїнських інтересів згідно з духовими і матеріяльними потребами цілого українського народу;

в) примат національної ідеї — різнорідні міжнаціональні союзи і сплікування повинні творитися на принципі національно-державної суверенности партнерів, а передумовою для цього — є ліквідація російської колоніяльної імперії; основним елементом завтрішнього ладу є національний принцип організації світу, себто — система незалежних суверенних держав на місце імперій, як передумова і шлях до співпраці й сплікування однаково вільних і рівноправних держав;

г) примат власних сил — українська зовнішня політика мусить бути незалежною від сторонніх сил і чинників, орієнтуватися на власну націю, на ті визвольно-революційні процеси, що відбуваються на Україні, і на ті сили, які визрівають та організуються в розгортанні революційно-визвольної боротьби;

г) українська зовнішня політика мусить протиставитися насильницькій ізоляції України, що хоче осягнути Москва, змагаючи за створення таких передумов, за яких Україна і справа її національного визволення була б визнана державами світу як фактор, що з ним пов'язані також їхні національні інтереси та їхня національна безпека;

д) вона і її речники мусять виступати на міжнародному форумі з власною концепцією тривалої політичної, господарської, мілітарної і культурної співпраці між народами і державами світу, взявши до уваги життьові інтереси українського народу і його держави.

3. Українська визвольна політика на сучасному етапі мусить керуватися такими вимогами:

а) постійно переборювати намагання Москви у вільному світі трактувати Україну як внутрішню проблему СССР, рішуче відкидати будь-яку орієнтацію на чужу інтервенцію, на так зв. еволюцію в СССР і на антирежимну зміну в імперії, що приводить до занепаду самостійницької думки і новітнього радянофільства. На міжнародньому форумі необхідно поборювати „непередрішення" різних русофілів і захисників „єдинонеділимої" Росії та вибороти визнання прав українського народу на власну суверенну державу і її суверенне політичне представництво;

б) намагатися розв'язати спірні проблеми (але не коштом української етнографічної території!) з безпосередніми сусідами України, щоб можна було зосередити нашу визвольну боротьбу та спрямувати всі наші сили й засоби проти російської імперії, як нашого і всіх волелюбних народів головного ворога;

в) скріплювати взаємини і співпрацю з національними силами тих народів, які в сучасну пору опинилися в засягу впливів чи під безпосередньою російсько-большевицькою окупацією і змагаються за свою державну незалежність і суверенність;

г) розбудувати взаємини і співпрацю з народами і державами, яким безпосередньо чи посередньо загрожує російський імперіялізм і вони виявляють зацікавлення ліквідацією цієї загрози шляхом розвалу російської імперії;

ґ) ініціювати, співтворити і брати участь в організаціях і за діяльності світових і регіональних антикомуністичних блоків і організацій, передумовою чого мусить бути визнання ними принципу національно-державної суверенности поневолених в СССР націй, що можливе тільки тоді, коли буде зліквідована російська імперія;

д) всім спробам накинути нам позиції непередрішення із „плебісцитом" у „демократичній" російській імперії, українська визвольна політика рішуче протиставить усюди і за всяких умов державно-творчі акти української нації, якими вона вже давно задокументувала свою незмінну волю бути суверенною свого державного життя.

4. Позитивно розцінюючи ідею якнайширшої міжнародньої співпраці і творення регіональних та світових міжнародних установ та організацій, українська зовнішня політика одночасно підкреслює, що таке міжнародне співробітництво мусить спиратися на принципах рівности і державної незалежности всіх народів, бо тільки тоді воно може принести народам бажаний добробут та забезпечення їхніх національних інтересів. Усякі федеративні, інтернаціональні й космополітичні концепції є тільки знаряддям сильніших держав (потуг) для опанування і визискування інших, слабших мілітарно або менших народів.

5. Сучасна міжнародня організація, Об'єднані Нації, як і її прибудівники, не заступають інтересів та проблем поневолених народів. Об'єднані Нації повинні бути побудовані на принципі суверенних представництв усіх націй, тому т. зв. СССР і його сателіти мусять бути усунені з ОН та позбавлені прав заступати поневолені народи, яким належить право мати своїх власних правдивих представників у тій міжнародній організації.

6. Російський імперіялізм був і є спричинником національних лих і страждань народів цілого східньо-европейського і азійського простору. Тому в інтересі народів цілого світу, зокрема поневолених в т. зв. СССР, є якнайшвидша ліквідація російсько-большевицької імперії і відновлення або створення національних держав на їх етнографічних територіях.

7. Українська визвольна політика рішуче відкидає намагання деяких кіл пов'язувати й утотожнювати українську Державу, проголошену актами 22 січня 1918—1919 років, з т. зв. УРСР, як її перевємницю, яка насправді є колонією російської імперії, а її т. зв. уряд виконує тільки директиви російського імперського центру.

8. Українська визвольна політика рішуче поборює намагання деяких кіл спекулювати ідеями і метою борців Нескореної України, накинути їм різні федералістичні, протиреволюційні, марксистсько-ленінські і інші інтернаціональні ліві орієнтації, підмінюючи ними їх національні ідеї і їхню боротьбу проти російської імперії усіх барв і систем за національне і соціяльне визволення українського народу та відновлення української Держави. Українські нескорені борці не сміють бути предметом розгри на міжнародному форумі, що намагаються робити ті міжнародні середовища, які хвилево крично наставлені до московської інтерпретації марксизму-комунізму, а суттєво вороже ставляться до перебудови світу на національному принципі.

Українська зовнішня політика визнає, що впорядкування відносин в Центральній та Східній Европі і підсовєтській Азії, співпраця між Україною і країнами цього простору, може дати позитивні наслідки і причинитися до тривалого миру та взаємної

(Закінчення на стор. 4)

Микола Приходько

Посвячення Українського Православного Собору в Оттаві

[2]

Біля престолу чудового модерно - українського Собору, з широкими й високими вітражами, соняшним промінням поза престолом — три православні Владики: Митрополит Андрій, Вінніпеґу і всієї Канади; Єпископ Миколай, Торонта й східньої Канади; нововисвячений Єпископ Василь, Саскатунський — колишній молодий духовний отець цієї громади. Обабіч—теперішній настоятель Собору, молодий отець Равлюк і п'ять інших канадських священиків, на чолі з о. протоієреєм Дмитром Лучаком, теперішнім головою Консисторії УПЦ Канади. Побачив я вперше й відразу здалося мені, що Данило Нечай у стильних українських ризах — високий, кремезний, з ясним українським лицем. Підніс він Євангелію на: „Благословенне Царство Отця і Сина і Святого Духа!" — ніби з гаслом: „За віру Прадідівську, за Землю Українську!"

А в почоті священиків — ще й три кремезні спудеї — випускники з Колегії св. Андрія, в чорних підрясниках, ніби в жупанах, ніби сини Тараса Бульби на Запоріжжі: Богдан Демчук, Андрій Сірий і Віктор Мурза, що прибув до Колегії аж із далекої Австралії. (Спостерігав я пізніше, як ті „спудеї" спорожнили чисто великі тарілки при столі, з індиком, смачною начинкою до нього й неминучими вже всеканадськими голубцями, як у тій гайдамацькій пісні наших бандуристів: „Налетіли зранку, — до вечора чисто!" Поза ними шестеро підлітків із свічками, у вишиваних сорочках і єдвабних стихарях (як у пісні Кошиця: „Ой, чук ченчик, ченчик ладний, на ченчику пасечканий!" І чудовий, ніби професійний хор Токарика, з Композиціями Бортнянського, Стеценка, Кошиця, що вже десь 20 років тому зародився в Оттавській Православній Громаді...

Не міг умістити просторний Собор сьогоднішню святочну громаду — багато людей навколо широковідчинених дверей, прислухається до полум'яної проповіді Митрополита Андрія, до врочистих хоралів.

А по закінченні посвячення й Служби — десь навколо п'ятисячі люду за столами в соборній залі. Вишивані мами у кухні, а смачний обід розносять навколо їхні дочки й сини, так проворно й весело, як на нашій Союзівці...

А наприкінці, скажу бодай коротко, про творця Собору, нашого славного, стильно - українського архітекта Юрія Кодака, сина нашого орнаментального письменника С. Васильченка — пригадайте „На перші Гулі", у яких може й ви прославлялися колись, на Просвітянській сцені, ще на Україні. Кодак, це запорізький псевдонім рідного Васильченкового сина, уже в Канаді. Народився Юрій у Миргороді, з 11-ти років у Києві з мамою. Тато згинув у Першій світовій війні, заповівши матері „виростити сина на славу України". І виростила.

Здобув він свій диплом архітекта, з відзначенням, 1940 року в Києві, за наукою тогочасних славних професорів українського мистецтва - архітектури: Кричевських, Юрченка, Титаренка, Альошина, також — Бурячка, Красицького. Його дипломову роботу консультував наш славновісний архітект Таціїй. Так вникувався — Кодацький майстерний хист (я сказав би геніяльний) і патріотичне надхнення до нього.

А після того, замість фахової роботи, — мобілізація до „непереможної" червоної армії, втеча з німецького полону, від репатріяції й нарешті перша подипломова робота: стильний український іконостас в українській таборовій церкві, в Бамбурзі (Німеччина) 1946 року.

Пізніше — мулярський контракт до канади, скульптурна робота на керамічній фабриці і початок будови стильних українських церков у канаді й Америці. (Наш Митрополит Мстислав відчув Кодаківський хист!). Однак, протягом 14 років, працював Кодак на посаді архітекта Федерального уряду в Оттаві. Має кілька нагород і відзначень за свою роботу там і цілий альбом красномовних рецензій англомовної преси, зокрема за будову Українських Церков. (У нас звичайно „нема пророка в своєму царстві," вклоняємося готовніше до чужих.)

Проєкт Православної Катедри у Вінніпезі ще 1948 року, здобув Кодакові першу премію й нагороду, але будівничі того собору чомусь скалічили той проєкт у будові. Бачили ви чудові Кодакові церкви в Бавнд Бруку, Гамілтоні й інших містах. А тепер маємо зразок його оригінальної модерної української церковної архітектури в Оттаві. Поїдьте, подивіться — скажете напевно „Слава Кодакові!" Не дарма Бетц назвав його „перлиною в скарбниці канадської культури". А присутній міністеріяльний урядовець французького роду, заявив людям нашим: „Я так полюбив вашу церкву, що попрошуся вінчатися в ній".

Тепер наш Юрій Кодак став „пенсіонером" (бодай кожному таким стати!), відчинив свій архітектурний заклад в Оттаві, проєктує українські церкви й різні цивільні будови. Нехай пам'ятають про це багатотисячні читачі „Свободи", наші стотисячні громади, що плянують спорудження Українських Храмів Божих по всьому світі української еміґрації.

Побудували на цьому континенті раніше наші жертвенні віруючі чимало більших і менших церков, часом, на жаль, з московськими цибулинами, чи якимись іншими химерними, московсько-синодальними контурами чужої архітектури, замість будівель стильної української архітектури.

Будуймо надалі наше рідне, національно-оригінальне, чудове не тільки нашому серцеві, а й нашим теперішнім співгромадянам, що незмінно захоплюються нашим оригінально-українським. Таке має бути одним з принципів „Нашого народу", а не племені без роду!" І маємо нагоду: наш прекрасний, оригінальний архітект Юрій Кодак — ще динамічно-творчий, запальний до роботи, не зважаючи на те, що щедра Канада записала його передчасно у почесні „старички".

Многії літа йому, нашому вітальному, талановитому! А по дорозі й наполегливим, жертвенним будівничим чудового Українського Собору в Оттаві! І також новопосвяченому Єпископові Саскатунському Василеві, (таке ім'я, як і нашого невмирущого Василя Липківського, що пішов свідомо на смерть за віру прадідівську, за Автокефальну Українську Церкву), що нагадав присутнім на святочному обіді, показавши рукою до невмирущого Українського Собору — невмируще Шевченкове: „В своїй хаті — своя правда, і сила і воля!"

[Кінець]

Ще про український фестиваль у Філядельфії

У той час, коли для загального розвитку нашого культурного життя фахова і конструктивна критика є необхідною, деякі рецензенти інколи нерозважливо пишуть статті, що можуть бути шкідливі не тільки для виконавців і організаторів, але й для цілого українського громадянства.

Проф. Ярополк Ласовський написав рецензію на філядельфійський фестиваль „Гомін України", який відбувся 18-го серпня 1978-го року, що її надруковано в „Свободі" у 185-му числі.

У своїй статті проф. Ласовський намагається дискредитувати підсовєтських українських композиторів Кос-Анатольського, Шамо чи Майбороду (хоч не ясно якого), а разом із ними і Ренату Бабак. Не мавши бажання входити в усі деталі цієї статті, я дозволю собі навести лиш декілька прикладів несуттєвих, — на мою думку — причіпок і необґрунтованої критики.

Проф. Ласовський пише, що в першій точці Рената Бабак виконала „Аріозо" Оксани з опери Гулака-Артемовського „Запорожець за Дунаєм" і в лапках додає: „а не арія, як це подано в програмці". Фактично Р. Бабак співала комбінацію аріозо Оксани і Оксанину частину дуету з Андрієм і тому програмовий комітет фестивалю правильно назвав цю комбінацію „арією". Пишучи про другу точку виступу Р. Бабак, якою була „Виростеш ти, сину" на слова Симоненка, проф. Ласовський говорить, що музика цієї пісні „не дорівнює „красі й глибині тексту", називає її „шабльонною", що підкреслено „мелодраматичністю інтерпретації" виконання цієї пісні Р. Бабак. Горе в тім, що проф. Ласовський критикує тут Григорія Майбороду, коли цей твір написав не Григорій, а Платон Майборода. Григорій Майборода пише виключно клясичну музику, в той час, як Платон Майборода є автором популярних пісень, як „Рідна мати моя" чи „Виростеш ти, сину".

Пишучи про виконання Р. Бабак арії „о дон фатале" принцеси Еболі із опери „Дон Карльос", проф. Ласовський говорить про якийсь „горляний реґістр" та нарікає, що Р. Бабак вживає „форте" в своєму співі. В тім реґістри бувають верхні, середні, або нижні; термін „горляний реґістр" нічого не говорить. Навіть говорячи про звуки, ми вживаємо „гортанний". До речі, не всі співачки виконують цю арію однаково. Я маю на руках виконання Зіґрід Онеґін, Бланш Тебом і Джульєти Сіміонато і кожна співачка виконує цю арію на свій лад. У цім випадку Верді, підкреслюючи траґічність переживань героїні (яка собі робить закиди, що вона погубила Дон Карльоса), вимагає „форте" і високої експресивности. Саме тому Джузеппе Верді написав арію Еболі у високій теситурі, (що не є легке для меццо-сопрано!), навіть у багато вищій тональності, ніж сопранові партії у цій опері. Тільки одиниці, а серед них і Р. Бабак співають цю арію в ориґінальній тональності. Рената Бабак могла собі дозволити виконати цю арію так, як треба, бо має на це голосові дані.

Проф. Ласовський уважає, що музичні твори совєтських українських композиторів як Майборода, Кос-Анатольський та Шамо, є „шабльонові", „трафаретні" та „примітивні". Очевидно, що це справа погляду. Проте, треба пам'ятати, що ці композитори творять в умовах національної опресії, не даючи нашому мистецтву загинути, як би того бажалося окупантам. І саме визнання їх творів також і на Заході є запорукою, що і тут і там наше мистецтво не занепадає. Розуміючи це, дириґент Михайло Длябога і віддані розвиткові українського мистецтва хористи „Прометея" підготували твори цих композиторів, влучно усучаснюючи свій репертуар.

Не дивлячись на те, що проф. Ласовський очевидно не мав на увазі зробити цього, він усе ж приніс велику шкоду не тільки виконавцям і організаторам цього фестивалю, але й нам усім. Можна здогадуватись, що його статтю читатимуть партоpгани на зборах хорових і театральних колективів в Совєтському Союзі, наявно демонструючи їм, як українці на Заході приймають артистів-втікачів та як цінять твори підсовєтських композиторів.

Тому, що вільна преса є тією, на яку орієнтуються українці і тут і там, треба б більше уважливо ставитися до справ нашого мистецтва та до найкращих сил, які його так віддано і гідно репрезентують. А таким силам можуть позаздрити багато націй світу.

Зрозумівши це, щиро подякуймо філядельфійському Відділові УККА, очолюваному д-ром П. Стерчом, усім учасникам. програмовому комітетові та усім українським громадянам, що своєю відданою і безкорисною працею влаштували цей незабутній фестиваль української музики, співу і танку й провели його з великим успіхом на найвищому рівні на честь і славу нам усім.

Юрко Повстенко

ПАНАХИДА ДЛЯ ВШАНУВАННЯ ЖЕРТВ ГОЛОДУ

З української православної церкви Св. Вознесення в Мейпелвуд, Н.Дж. повідомляють, що в неділю, 1-го жовтня ц.р., о год. 11:30 буде відправлена Панахида по жертвах голодоморства в Україні. Після Панахиди, в церковній залі відбудеться жалібна зустріч, на якій буде виголошене відповідне слово, а очевидці цієї трагічної події поділяться своїми спогадами.

Дир. Петро Постолюк...

(Закінчення зі стор. 1)

ному факультеті Віденського університету, але повернувшись до Львова знову почав широку видавничу і громадську діяльність, займаючи провідні пости в багатьох центрально-крайових установах.

Після Другої світової війни та скитання по Західній Европі, св. п. Петро Постолюк в 1949 році переїхав з дружиною Лідою та малолітньою дочкою Ренею до Америки, де зразу ж відновив видавництво „Червона Калина", яке очолював і для якого працював дослівно до останнього дня свого пребагатого в події і активність життя. Точно 20 років тому, в 1958 році, зустріла його велика родинна трагедія, як по короткій недузі померла його дружина, св. п. Лідія,

У В-ві „Свобода" св. п. Петро Постолюк був затруднений від 1951-го року, спочатку в експедиційному відділі й опісля аж до свого відходу на емеритуру з кінцем 1975 року, як завідуючий книгарським відділом. Своєю працею, своїм знанням, своєю вирозумілістю, лагідністю та прикладною культурою в поведінці і співпраці з іншими св. п. Петро Постолюк втішався найбільшою пошаною та респектом і приязню всіх працівників як видавництва „Свобода", так і Головної Канцелярії Українського Народного Союзу, членом якого він був від початку свого поселення в Америці.

Парастас буде відправлений в п'ятницю, 29-го вересня, в год. 7.15 увечері в похоронному заведенні Литвин і Литвин, 801 Спрінґфілд евеню в Ірвінґтоні, Н. Дж. Похорон в суботу, 30-го вересня, в год. 8.30 вранці з похоронного заведення до церкви св. Івана Хрестителя при Сенфорд евеню в Нюарку, відтак на український православний цвинтар св. Андрея в Саут Баунд Бруку, Н. Дж., куди згодом будуть перенесені тлінні останки дружини Покійного.

Осиротив доньку Ірину з мужем Юрієм і дітьми Антонієм і Лідією, ближчу і дальшу родину, небагатьох уже залишених при житті товаришів зброї та велику українську громаду по цей і по той бік океану.

Ізраїльський парлямент...

(Закінчення зі стор. 1)

арабські землі, включно із східньою частиною Єрусалиму, як теж продовжуватиме вимагати повного права на самовизначення для палестинських арабів. З уваги на це Йорданія вважає, що тентативні договори не представляють собою задовільної розв'язки.

Йорданія і Савдійська Арабія, помірковані арабські країни, вже раніше висловили поважні застереження до тентативних домовлень, але вівтірковий виступ короля Гуссейна вважають навіть гострішою критикою цих договорів. Проте, згадані дві держави не відкинули цих домовлень так категорично, як це зробили Сирія, Альжирія, Південний Емен, Лівія і Палестинська Визвольна Організація (ПВО)

Ассад з Амману відлетів до Савдійської Арабії, стараючись приєднати уряд тієї країни до опозиції проти єгипетського президента Анвара ель-Садата. Натомість кілька членів єгипетського уряду переводять переговори з іншими арабськими лідерами з метою переконати їх, що тентативні домовлення вийдуть на користь цілого арабського світу.

Совєтський Союз продовжує гостро критикувати „вершинну конференцію" в Кемп Дейвіді і тентативні домовлення. Совєтський міністер закордонних справ Андрей Ґромико у промові перед Генеральною Асамблеєю Об'єднаних Націй минулого вівтірка, хоча не назвав Садата поіменно, то наталврував підписання ним домовлень „підданням Ізраїлеві", додаючи, що Єгипет „знехтував леґітимні права арабського світу" і підкорився вимогам „аґресора та його опікунів". Як вже інформовано, Ґромико під час цієї промови малощо не знепритомнів, з уваги на гаряче світло лямп, спрямованих на подіюм промовця, але через годину повернувся до залі Генеральної Асамблеї і закінчив свою промову.

Празник св. Володимира в Українському Селі Ґлен Спей

Серед гарної літньої погоди відбувся дня 23-го липня ц. р. в Ґлен Спей, Н. Й., величавий празник св. Володимира, на який з'їхалися сотні прочан. Архиєрейську Службу Божу відправив Владика Василь Лостен, єпископ Стемфорду, в сослуженні оо. сов. С. Клєпарчука, сов. І. Пайкуша, о. І. Перетятка та о. І. Богольника. Співав хор церкви св. Івана Хрестителя з Нюарку під диригентурою проф. М. Добоша.

Відповідну до свята гарну проповідь виголосив Владика Василь. Після Сл. Божої Владика завітав на наш празник на площу Українського Братського Союзу „Верховина", де серед дружньої розмови познайомився зі своїми вірними. На празнику можна було стрінути людей з різних стейтів Америки, а навіть із Канади. Під час празника приґравала оркестра „ОГО" з Кліфтону, Н. Дж. Гості теж могли оглянути виставки наших образотворчих мистців, виграти гарні і цінні виграші та прохарчуватися.

Тиждень після празника, 28-го, 29-го і 30-го липня, відбувся на оселі „Верховина" Фестиваль Молоді, на який прибуло тисячі людей, щоби оглянути мистецькі виступи молоді з Америки і Канади та відвідати нашу церкву та церкву свв. Петра і Павла, наших православних братів. Як твердять наші церковні господарі Григорій Карась та Михайло Грицковян, то в часі обох святкувань церкву св. Володимира відвідало коло кілька тисяч осіб. Всі подивляли красу церкви та її нововиложений фронт кам'яними плитками.

На тому — закінчили ми цілковито будову нашої церкви. На весну маємо в пляні будову дому для пароха і священиків емеритів.

Д-р М. Клюфас

ВРЯТОВАНО 1200 ВТІКАЧІВ З В'ЄТНАМУ

Джакарта, Індонезія. — Минулого понеділка, 25-го вересня, індонезькі власті поінформували, що пощастило врятувати 1200 втікачів з комуністичного В'єтнаму, які протягом 11-ох днів перебували на малих човнах на відкритому морі, а відтак опинилися на малому острові біля берегів Індонезії. Між цими втікачами біля 500 осіб — це малі діти.

Тимчасовий притулок втікачам надав уряд Індонезії, а уряди ЗСА та Австралії обіцяли, що дозволять тим біженцям поселитися в їхніх країнах.

Як відомо, з В'єтнаму, Ляосу і Камбоджі, тобто комуністичних країн Індокитаю, від 1975-го року постійно втікає велика кількість людей, більшість з яких одержала дозвіл поселитися в Америці.

ПОЛК. БАКУМ У ШПИТАЛІ

З Центрального Комітету Вшанування Пам'яти Симона Петлюри в ЗСА інформують, що голова цього Комітету полковник Дмитро Бакум, відомий громадський діяч тепер перебуває в шпиталі в Ню Йорку.

В четвер, 28-го вересня ц.р., полковник мав перейти операцію.

СССР випробовує ракети на Пацифіку

Москва. — Совєтський Союз приготовляється до випробовування своїх потужних ракет на Пацифіку, зокрема у північній частині в районі Курильських островів, які мали розпочатися в четвер, 28-го вересня ц. р. і триватимуть приблизно два тижні.

Совєтське агентство ТАСС повідомило, що Рада Міністрів СССР і міністерство оборони Совєтського Союзу звернулося до багатьох держав світу не користуватися водними і повітряними шляхами в цьому районі в часі випробування ракет.

Західні спеціялісти припускають, що воєнна фльота СССР правдоподібно випробовуватиме також нові протилетунські ракети М-7 і далекобіжні, вистрілювані під водою потужними підводними човнами з атомовою погінною силою.

В глибокому смутку повідомляємо Родину, Приятелів і Знайомих, що з Волі Всевишнього, ненадійно, відійшов у Вічність, в середу, 27-го вересня 1978 року в Нюарку, Н. Дж. наш Найдорожчий і Незабутній ТАТО, ДІДУСЬ, ШВАҐЕР і ВУЙКО

св. п.

дир. ПЕТРО ПОСТОЛЮК

хорунжий Українських Січових Стрільців, активний учасник Визвольних Змагань, співосновник і довголітній директор В-ва „Червона Калина" в Західній Україні і на еміграції.

ПАРАСТАС — в п'ятницю, 29-го вересня 1978 р. в год. 7:15 веч., в похоронному заведенні Литвин і Литвин, 801 Springfield Avenue, Irvington, N.J.

ПОХОРОН в суботу, 30-го вересня 1978 р., в год. 8:30 рано з того ж похоронного заведення до церкви св. Івана Хрестителя при Сенфорд Авеню, в Нюарку, Н. Дж., відтак на православний цвинтар св. Андрія у С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

В безмежному горю:

ІРИНА ПОТОЧНЯК — донька з мужем ЮРІЄМ
АНТОНІЙ і ЛІДІЯ — внуки
ДАНУСЯ ГОРОДИСЬКА — швагерка з мужем ОРЕСТОМ і синами
ЗБИСЬО ТАБЕНЦЬКИЙ — шваґер з дружиною ВАРВАРОЮ і дітьми
д-р ПЕТРО ПОПОВИЧ з родиною — сестрінок
кузини:
ЛЮБА і АДРІЯН ЛАПИЧАКИ
ЕВГЕНІЯ і АНДРІЙ РАТИЧІ
ЯРОСЛАВА та ОСТАП ОЛЕСНИЦЬКІ
МИРОСЛАВА і РОМАН БОГАЧ
МИХАЙЛИНА МОСОРА
ОКСАНА та ТАРАС БОДНАР
Ближча і дальша Родина в Україні і у ЗСА

Рада Директорів Федеральної Кредитової Кооперативи „Самопоміч" в Балтімор, Мд.

зі смутком повідомляє своїх Членів і все зорганізоване Кооперативне Громадянство, що в понеділок, 25-го вересня 1978 року, по короткій і тяжкій недузі, відійшов від нас у Вічність, на 58-му році життя

св. п.

ТЕОДОР ХАЙ

активний член, б. довголітній касир і місто-голова Ради Директорів.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

Опечаленим Дружині і Родині Покійного складаємо щирі співчуття.

У безмежному смутку повідомляємо Родину, Приятелів і Знайомих, що Волею Всевишнього, 25-го вересня 1978 року відійшов від нас у Вічність наш Найдорожчий МУЖ, БАТЬКО і СИН

св. п.

ТЕОДОР ХАЙ

народжений 3-го березня 1920 р. в Лютовиськах, Зах. Україна.

ПОХОРОННІ ОБРЯДИ відбудуться в похоронному заведенні Zieler and Lilly, Eastern Avenue і Wolfe St. **ПАНАХИДА в середу, 27-го вересня, о год. 7-ій веч. ПАРАСТАС в четвер, 28-го вересня, о год. 7-ій веч.**

ПОХОРОН в п'ятницю, 29-го вересня 1978 р. з того ж похоронного заведення о год. 8:30 ранку до української католицької церкви св. Михаїла, а опісля на цвинтар української католицької церкви.

Горем прибиті:

дружина — ЛЮДМИЛА
син — ІВАН
дочка — МАРІЯ НАДІЯ
мати — МАРІЯ в Україні
брати — СТЕПАН і ВАСИЛЬ
та ближча і дальша Родина в Україні

Принципи української...

(Закінчення зі стор. 2)

безпеки. Передумовою співпраці і приязні України з її сусідами є визнання принципу державної незалежности народів цього геополітичного простору та етнографічного принципу за основу територіяльного розмежування між державами на цьому просторі.

Головні принципи української внутрішньої політики

1. У боротьбі за відновлення незалежної Української Держави правильно визначена і здійснювана внутрішня політика є одним із головних аспектів визвольної політики, яка має за завдання:

а) забезпечити організацію і мобілізацію внутрішніх сил нації політичним керівництвом та спрямувати її на фронт визвольної боротьби;

б) протидіяти шкідливим впливам, які підривають силу і єдність національної спільноти, розкладають її чи дезорієнтують чужими ідеями та політичними орієнтаціями;

в) втримувати в нації живим її державницько-політичний ідеал та свідомість її історичного призначення;

г) спрямувати всі дії, прагнення і почини суспільних груп і верств різнородних організацій, установ та поодиноких осіб на фронт боротьби за національно-державне визволення, підпорядковуючи йому всі партикулярні інтереси;

2. Наша внутрішня політика завжди має бути всеукраїнська, соборницька, вона мусить заступати інтереси цілої нації, всебічно охоплювати цілість її життя і безкомпромісово протиставитися всім шкідливим проявам, які послаблюють силу нації, спричиняють її розбиття, політично-партійну атомізацію та намагання підмінити державницько-політичний ідеал нації партійним доктринерством або орієнтацією на сторонні сили.

3) Українська визвольна боротьба спрямована проти російських імперіялістів -гнобителів та їх підголосників, має за головну мету — самостійну, соборну українську Державу, про форму і лад якої вирішить сам український народ, згідно зі своєю волею.

4. Українська спільнота поза межами України — це органічна складова частина цілої української нації, з чого випливають і її відповідні обов'язки та завдання супроти українського народу і його визвольної боротьби. Життя і діяльність українців у вільному світі нерозривно пов'язані з Україною, з її національно-політичними і культурними ідеалами, потребами і вимогами. Всі головні і побічні сектори українського організованого життя за кордоном — політичний, релігійний, суспільно-громадський, науково-культурний, виховно-молодіжний, становопрофесійний, господарський та інші — зобов'язані дати свій якнайбільший вклад для справи визволення України і збагачення її культурної національно-духової скарбниці.

5. Незважаючи на внутрішню зрізничкованість, що притаманна всім вільним суспільствам, вся діяльність українців в діяспорі, їх організацій, установ, товариств і підприємств, повинна ґрунтуватися на ідеях української державности, національного патріотизму і соборности, та на потребах безкомпромісової боротьби української нації за своє національно-державне визволення з-під російської окупації.

6. Вклад українців з-за кордону в національно-визвольну боротьбу на рідних Землях, зокрема зовнішньо-політичною дією, належно оцінює і український народ, бо визволення України прийде наслідком праці, боротьби і зусиль усієї української спільноти, повної концентрації сил і засобів усіх українців, в Україні і за кордоном, необхідних для національного і соціяльного визволення українського народу.

7. Організоване українське суспільно-громадське, культурне й наукове життя за кордоном є також носієм і виразником загально-українського національного життя та загально-української дії на користь українській визвольній справі. Українські організації й установи за кордоном є тими формамиявами, в яких можна плекати, вирощувати й розвивати національно-патріотичні сили, що стають базою для української визвольної політики та школою для підготови державно-творчих кадрів.

8.Завершення суспільно-громадського сектора Світовим Конгресом Вільних Українців може уможливити успішне плянування і координування діяльности крайових громадських централь та інших подібних організацій і установ, сприяти розвиткові багатогранного українського життя в різних країнах поселення українців, зміцнити їх духовий і фізичний потенціял молодим поколінням, вихованим і вирощеним на українських традиціях державности і духовости.

Передумовою успішної дії і розвитку політичного і громадсько - культурного секторів є правильний розподіл їх компетенцій, визначених програмами і статутами.

Координаційний суспільно-громадський центр, яким є СКВУ, не може претендувати на диспозиційний центр політичних формацій, ані ставати намісткою українського політичного центру. Українське представництво в міжнародніх політичних організаціях мусить мати політичний характер, як справжня репрезентація політично-державницьких прагнень українського народу та його визвольної боротьби, якої не вільно обмежувати комплексом оборони людських прав, бо ті права можна забезпечити тільки в суверенній власній державі, за яку Україна бореться. І це найсуттєвіше завдання української закордонної політичної репрезентації визвольної боротьби нашого народу, яка ведеться за розвал російської імперії і за відновлення суверенної соборної української Держави, а не тільки за людські права, вибореиня яких в імперії є фікцією і самообманом поневоленого народу.

Громадські і інші подібні організації, в тому і їх надбудови, мають право й обов'язок допомагати всіма засобами визвольній боротьбі українського народу, але не мають права привласнювати собі компетенцій української політичної репрезентації, що належить українському політичному секторові. Хто діє інакше, той не допомагає, а шкодить українській визвольній справі.

9. Релігія і Церква відіграли і відіграють у житті й духовості українського народу впродовж його історії особливу ролю і далі мають особливе значення в його національно -релігійних прагненнях. Тому необхідно докласти зусиль, щоб українські національні Церкви зберігали свої прадідні патріярхальні права, що скріпить національні й духові (релігійні) сили українського народу.

10. Взаємовідношення між українськими політичними партіями й організаціями та їхня сконсолідована дія визначується інтересами української визвольної політики, вимогою конкретної політичної дійсности та їхнім ставленням до ідейно-політичних позицій нескореної України, до потреб і вимог її революційно - визвольної боротьби з російсько-большевицькою імперією за свою державну незалежність і суверенність.

Вересень, 1978

За Консультативну Комісію

Від Уряду УНРеспубліки
Д-р Т. Леонтій

Від революційної ОУН
І. Дмитрів

Похорони сл. п. колишнього міністра УНР д-ра Тимоша Олесіюка

У суботу, 16-го вересня ц.р. на українському православному цвинтарі в Бавнд Бруку поховано сл. п. д-ра Тимоша Олесіюка — б. члена Української Центральної Ради та міністра Уряду УНР в екзилі, лікаря, вченого-демографа, члена УВАН та НТШ, відомого громадсько - політичного діяча на Підляшші. Покійний помер 11-го вересня у Лос Анджелесі, Каліфорнія, на 84-му році життя. Після заупокійних відправ в українській православній церкві Св. Андрія Первозванного у цій же місцевості, де українська громада прощала в останню земну путь свого патріярха (так з пошаною в парафії Св. Андрія називали Покійника), тіло якого доставлено літаком до Нюарку до похоронного заведення Литвина і Литвина.

У суботу, о год. 10-ій ранку труну з тілом Покійного, накриту українським державним прапором, при жалобних звуках дзвонів внесли побратими і друзі Покійного до Церкви-Пам'ятника, де Владика архиєпископ Марко в асисті о. протопресв. Богдана Желехівського та о. прот. Франка Історчина відправив Парастас. Під час відправи співав хор під орудою інж. Анатолія Гончарова. При відкритій труні стояла почесна варта — сот. В. Сердюк, д-р М. Шпитко та М. Никіш з українським та американським прапорами та з бойовим прапором 3-ої Залізної Дивізії.

До могили тіло Покійного, крім вдови Тамари Олесіюка, сина — д-ра мед. Андрія (підполк. морської авіяції ЗСА в резерві), доньки — Марини Приходько (відомої української поетеси), онуків та сестри Покійного супроводжувала велика українська громада, серед якої були побратими Покійного 93-літній б. міністер УНР проф. Іван Паливода та 88-літній б. член Центральної Ради д-р Кость Туркало. Чорну подушку з орденами Покійного ніс заступник Керманича Фінансів уряду УНР в екзилі Константин Луценко. Над могилою, на прохання родини, було тільки одно коротке прощальне слово, а саме від ДЦ УНР, що його виголосив заступник голови Уряду УНР в екзилі Володимир Біляїв.

Під час трапези короткі слова виголосили Арх. Марко, проф. І. Паливода, д-р К. Туркало, майор І. Лютий-Лютенко, дир. Мар'ян Коць, проф. Іван Замша, Наталія Лівицька-Холодна та протопр. Богдан Желехівський. Відчитано також телеграми зі співчуттям від президента УНР М. Лівицького та голови Уряду УНР в екзилі д-ра Т. Леонтія.

Замість квітів на могилу Покійного присутні складали пожертви на Фонд ім. Симона Петлюри, УВАН, Енциклопедію видання НТШ та музей-пам'ятник у Бавнд Бруку. В тризні, якою провадив інж. Петро Крамаренко, взяло участь коло сто осіб. Всім їм, в імені родини, подякував д-р Андрій Олесіюк за вшанування пам'яти його покійного батька та за пожертви на вищезгадані установи.

Вол. Біляїв — голова

КАРТЕР УНЕВАЖНИВ ЕМБАРҐО НА ПРОДАЖ ЗБРОЇ ТУРЕЧЧИНІ

Вашінгтон. — Президент Джіммі Картер у вівторок, 26-го вересня, формально уневажнив ембарґо на продаж зброї Туреччині, яке Конгрес був встановив у 1975-му році після окупації північної частини Кипру турецькими військами, а кілька тижнів тому законодавці ЗСА самі проголосували скасувати ембарґо. Президент заявив, що уневажнення ембарґа вийде на користь ЗСА і союзників у Північно-Атлантійському Союзі (НАТО), бо у відплату за ембарґо Анкара, яка не могла одержувати американської зброї, що послабило військову силу Туреччини, члена НАТО, була припинила всю діяльність на американських військових базах на турецькій території.

Прощання панства Л. і Н. Бачинських у Клівленді

У середу, 30-го серпня ц.р., Пластова Станиця, український Музей та учительська Громада в Клівленді влаштували прощання пл. сен. проф. Леонідові Бачинському та його дружині пані Наталі, які незабаром залишуть Клівленд і зогляду на здоров'я виїдуть до Денвер, Кольорадо.

Вечером проводив станичний пл. сен. Ігор Руденський. В прощальних словах від Пласту пл. сен. інж. Григорій Бобків підкреслив великий вклад пл. сен. Бачинського в наукові, музейні та пластові здобутки. В своїй промові пл. сен. Бобків згадав кілька важливіших дат в житті проф. Бачинського. Професор уроджений на розлогих степах на півночі Чорного моря. В 1920 році із Камінця Подільського, де він був асистентом при катедрі зоології державного українського університету, Леонід Бачинський переїздить з армією УНР на Чехо-Словаччину — Закарпатську Україну. Його праця там це предтеча о. Волошина та взнеслих подій на Закарпатті. Він публікує пластові видання в Ужгороді та стає основноположником Пласту на Закарпатті. Вкінці чехи проганяють пл. сен. Бачинського і він поселюється в Перемишлі, де дальше працює науково і в Пласті.

Друга світова війна змушує його виїхати до Німеччини, а з відтіля, він переїздить до Клівленду. Тут засновує світовий пластовий музей, національний музей, архів та далі працює в рядах Пласту, в учительській громаді та в НТШ.

Відтак прощав пл. сен. Леоніда Бачинського пл. сен. д-р Олександер Фединський, від Пласт-прияту голова пан В. Крутиголова, від учительської громади проф. М. Дуб, від НТШ, якого дійсним членом є проф. Бачинський говорив мгр С. Воляник, а від приятелів адвокат І. Зварун.

Лідія Голіян

Проголошують Літературний Конкурс СФУЖО

Світова Федерація Українських Жіночих Організацій проголошує отсим XVII-ий з черги Літературний Конкурс, темою якого буде оповідання для молоді.

Завдяки фундації д-р Марусі Бек створено в 1960 році при СФУЖО літературну нагороду для письменниць і жінок-любителів пера. З того часу проведено вже 16 літературних конкурсів на різні жанри, а цьогорічний присвячений молоді.

Тематика оповідання для молоді — довільна, сучасна або історична, але з добірною мовою і зрозумілою складнею. На нагороду призначено 200.00 долярів — по 100 за два найкраще написані оповідання; крім цього будуть відмічені відзначення трьох чергових оповідань, беручи до уваги тематику і мову.

Реченець закінчення конкурсу 31-го грудня 1978 року. Конкурсові твори розглядатиме жюрі в такому складі: д-р Анна Марія Бойцун, д-р Богдан Романенчук, д-р Олександра Ткач.

Конкурсові оповідання слід надсилати в трьох копіях під псевдонімом, а справжнє прізвище авторки в окремо запечатаному конверті, на адресу: Mrs. Anna M. Bojcun, Box 30-C, Millstream Road, Cream Ridge, N.J. 08514.

Комітет Літературної Нагороди СФУЖО

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

МЕРІ ФОРИТАР, членка УНС Відд. 481 в Карнеґі, Па., померла 26 липня 1978 р. на 82 році життя. Нар. 4. 10. 1896 р. в Україні; членкою УНС стала в 1929 р. Залишила в смутку дві дочки: Анну і Юлію, 3 внуків і 2 правнуків. Похорон відбувся 29 липня 1978 р на Українському Кат. Цвинтарі Триніті в Карнеґі, Па.

Вічна Їй Пам'ять!
Гелен Возняк, секр.

КАТЕРИНА МИКИТИН, членка УНС Відд. 5 в Асторії, Н. Й. померла 24 липня 1978 р на 82 році життя. Залишила в смутку дві дочки з родинами. Похорон відбувся на цвинтарі Мт. Олівет в Маспет, Ню Йорк.

Вічна Їй Пам'ять!
М. Хоманчук, серк.

АНДРІЙ БОХНА, член УНС Відд. 448 в Монтреалі, помер 9 липня 1978 р. на 86 році життя. Нар. 27 вересня 1891 р. в Городниці, Копичинці, Україна. Членом УНС став 28 лютого 1947 р. Залишив у смутку дружину Анну (Стажинська). Похорон відбувся 12 липня на цвинтарі Коте Дес Нейґес в Монтреалі, Кве.

Вічна Йому Пам'ять!
Ольга Плешкевич, секр.

АННА КОЛІСНИЧЕНКО, членка УНС Відд. 336 в Клівленді, Огайо, померла в Інтерпрайс, Алабама на 67 році життя Народжена в 1911 р. у Великій Александрівці, Одеса в Україні. Членкою УНС стала в 1968 р. Залишила у смутку доньку Зіну з чоловіком, 2 внучки.

Вічна Їй Пам'ять!
Володимир Стригун, секр.

АЛЕКСАНДЕР БАДУЛЯК, член УНС Відд. 153 у Філядельфії, Па., помер 14 серпня 1978 р. на 55 році життя. Нар. 1923 р. в Сколе, Україна. Членом УНС став у 1972 р. Залишив у смутку дружину Галину, сина Андрія, маму і братів з родинами. Похорон відбвся 18 серпня 1978 на цвинтарі св. Марії, Факс Чейс у Філядельфії, Па.

Вічна Йому Пам'ять!
Секретар

ДЕМКО ІВАН, член УНС Відд. 173 у Вілмінґтон, Дел., помер 15 серпня 1978 р. на 52 році життя. Нар. 1926 р. в с. Боршевичі, пов. Перемишль, Україна. Членом УНС став у 1965 р. Залишив у смутку дружину Марію, 3 доньки: Анну, Марію Катерину та Іванну Наталію, двох синів: Йосифа Івана і Петра, зятя, невістку і внуків. Похорон відбувся 19 серпня 1978 р. на Кат. Катедральному цвинтарі у Вілмінґтон, Дел.

Вічна Йому Пам'ять!
Петро Щерба, секр.

ВАСИЛЬ ЗУЛИЦЬКИЙ, член УНС Відд. 471 в Монтреалі, помер 18 червня 1978 р. на 66 році життя. Нар. 1912 р. в Сервиках, пов. Зборів, Україна, а членом УНС став у 1961 р. Залишив у смутку Родину в Україні. Похорон відбувся 21 червня 1978 р. на цвинтарі Коте дес Нейґес, в Монтреалі, Кве.

Вічна Йому Пам'ять!
М. Андрухів, секр.